

Mărturia Patriarhului Diodor I: „Placa Mormântului seamănă cu un nor umed, dar este Lumină”

Patriarhul Diodor I a fost hirotonit diacon la Ierusalim, în anul 1944 și a deținut vrednicia de patriarh între anii 1981-2000. La Paștile anului 1998, cu puține zile înainte de Sâmbăta Mare, a dat un interviu profesorului danez, Niels Christian Hvidt, referitor la ceremonia Sfintei Lumini. Interviul a fost publicat în ziarul danez *Berlingske Tidende*, precum și în cartea lui Hvidt cu titlul: *Miracles – Encounters Between Heaven And Earth* (Minuni – Întâlniri între Cer și Pământ).

Patriarhul Diodor, până la adormirea sa din septembrie 2000, a deținut rangul de patriarh vreme de 19 ani și a fost prezent la ceremonia Sfintei Lumini 61 de ani neîntreruși. În interviul său acordat profesorului danez, patriarhul menționează următoarele: „După ce se sting toate luminile, mă plec și intru în prima încăpere a Mormântului.

Biserica Învierii din Ierusalim,
foto

De acolo merg încet prin întuneric spre cealaltă încăpere a Mormântului, unde a fost pus Trupul lui Iisus. Acolo îngenunchez cu frică sfântă și... rostesc rugăciunile consacrate, care ni s-au transmis de-a lungul veacurilor; iar după ce le citesc, aștept. Uneori, e posibil să aștept câteva minute, dar, de obicei, minunea se săvârșește îndată ce citesc rugăciunile.

Din miezul pietrei pe care a stat Trupul lui Hristos o Lumină nedefinită iese înspre afară. De obicei, are o nuanță albastru-deschis, dar culoarea se poate schimba și să ia multe nuanțe diferite. Nu se poate descrie în cuvinte omenești. Lumina iese din piatră ca și cum ar ieși dintr-un lac. Placa Mormântului seamănă ca și cum ar fi acoperită cu un nor umed, dar este Lumină. Această Lumină se comportă diferit în fiecare an. Uneori acoperă numai placa de pe Mormânt, în timp ce alte ori umple de lumină tot baldachinul, încât oamenii care stau în afara Mormântului și privesc înăuntru văd cum este plin de Lumină. Această Lumină nu arde. Niciodată nu mi-a ars barba în cei 16 ani de când sunt patriarh în Ierusalim și am primit Sfânta Lumină.

Lumina are o compoziție diferită de cea a unei lumini obișnuite care arde într-o candelă. Într-un anumit loc, Lumina se ridică în sus și formează un stâlp, a cărui flacără are o natură diferită, astfel încât îmi este cu puțință să aprind lumânările mele de la ea. În felul acesta, după ce iau flacăra în lumânările mele, ies și dau Lumina mai întâi patriarhului armean și apoi celui copt. După aceasta împart Lumina tuturor celor care se află în Biserică... Trăim multe minuni în bisericile noastre și minunile nu sunt ceva străin pentru noi..., însă nici una din aceste minuni nu are puterea și simbolismul pe care le are minunea Sfintei Lumini. Minunea este ceva ca o taină dumnezeiască. Preschimbă Învierea lui Hristos în

ceva atât de viu pentru noi, ca și cum ea (Învierea) s-ar fi petrecut cu câțiva ani în urmă... Mă aflu în Ierusalim din 1939 și am venit aici la vârsta de 15 ani. Am urmărit ceremonia Sfintei Lumini în toți acești ani și astfel am fost martor ocular al minunii. Pentru mine nu se pune întrebarea dacă eu cred în minune sau nu. Știu că ea este adevărată.”

Aceasta este mărturia pe care a depus-o Patriarhul Diodor I la Paștile anului 1998. Descrierea ei este atât de analitică și revelatoare, încât nu suportă niciun comentariu. (*Haralambie K. Skarlakidis, Sfânta Lumină. Minunea din Sâmbăta Mare de la Mormântul lui Hristos, traducere din limba greacă de Ierom. Ștefan Nuțescu, Schitul Lacu – Sfântul Munte Athos, Atena, 2011, pp. 259-261*)